

RADOVANOVIĆ, Tatjana, slikarica (Gdinj na Hvaru, 25. I. 1933). Diplomirala na Akademiji u Zagrebu 1964 (M. Stančić). Od 1965. živi u Parizu. Širokim ekspresivnim potezom i prigušenom paletom slika gradove (*Izlomljeni krovovi*, 1968). Važan dio njezina opusa čine crteži *Lica*, izvedeni u rasponu od sumarnih krokija do psiholoških portreta. Samostalno izlagala u Zagrebu (1972, 1981, 1985), Parizu (1973) i Hvaru (1980).

RADULIĆ, Ksenija, povjesničarka umjetnosti i konzervatorica (Zadar, 25. VIII. 1933 — 14. VII. 1975). Diplomirala povijest umjetnosti i povijest u Zagrebu 1958. U Zavodu za zaštitu spomenika u Zadru najprije konzervatorica (od 1960), potom ravnateljica (od 1968. do smrti). Završila u Rimu specijalistički studij za zaštitu graditeljskoga naslijeđa pri ICROM-u. Vodila i nadzirala konzervatorske radove na crkvi Sv. Donata, crkvi Sv. Frane, crkvi Sv. Tome i palači Grisogono u Zadru, crkvi Sv. Križa u Ninu, crkvi Sv. Martina u Pridrazi i Kaštelu u Benkovcu. Na Filozofskome fakultetu u Zadru predavala Uvod u povijest umjetnosti i Zaštitu spomenika.

BIBL.: *Romanički zvonik u Ninu*, Radovi Filozofskog fakulteta u Zadru, 1964, 4; *Nekoliko mješanih pladnjeva 15–16. stoljeća iz sjeverne Dalmacije*, ibid., 1969, 6; »Bogorodica na prijestolju« Paola Veneziana u Zadru, Peristil, 1969–70, 12–13; »Pranje nogu« Jacobella del Fiore u Zadru, Radovi Filozofskog fakulteta u Zadru, 1972, 10; *Komad istočnjačkog tekstila iz jednog relikvijara u Ninu*, Peristil, 1971–72, 14–15; *O nekim problemima zaštite spomenika kulture u regiji Zadra*, Arhitektura, 1975, 154.

LIT.: I. Petricoli. In memoriam (s bibliografijom radova Ksenija Radulić), Zadarska revija, 1975, 4. I. Pet.

RAICICH, Miranda, slikarica (Rijeka, 1897 — Firenca, 2. IV. 1991). Učila na Knirrschule u Münchenu, a poslije kod L. Lloyda i F. Danija u Firenci. Od 1930. u Rijeci djeluje u avangardnoj grupi Gauss–Venucci–Arnold–Antoniazzi i izlaže na revijalnim izložbama. Poslije II. svj. r. sudjelovala na lik. izložbama Talijanske unije u Rijeci i Istri.

LIT.: A. Antoniazzi, *Arte e artisti figurativi a Fiume dal 1900. al 1945*, Fiume (Padova), 1982, 2, str. 34, 36. R.

RAJANOVIĆ, Vukac, slikar (Dubrovnik, XV. st.). Počeo je učiti zanat kod I. Ognjanovića, a nastavio kod M. Junčića, koji mu je nakon smrti ostavio radionicu i alat; 1454. završio sliku za glavni oltar crkve Domino, koju je započeo Junčić. God. 1460. oslikao je poliptih što ga je izrezbario R. Vukčić, i zajedno s još tri slikara ugovorio izradu zastave za kamenarsku bratovštinu; 1462. u njegovoj je radionici radio mladi slikar Božidar Vlatković. God. 1466. obezdao se da će naslikati veliku oltarnu sliku s četrnaest svetaca na otoku Mljetu, a 1472. spominje se kao mrtav.

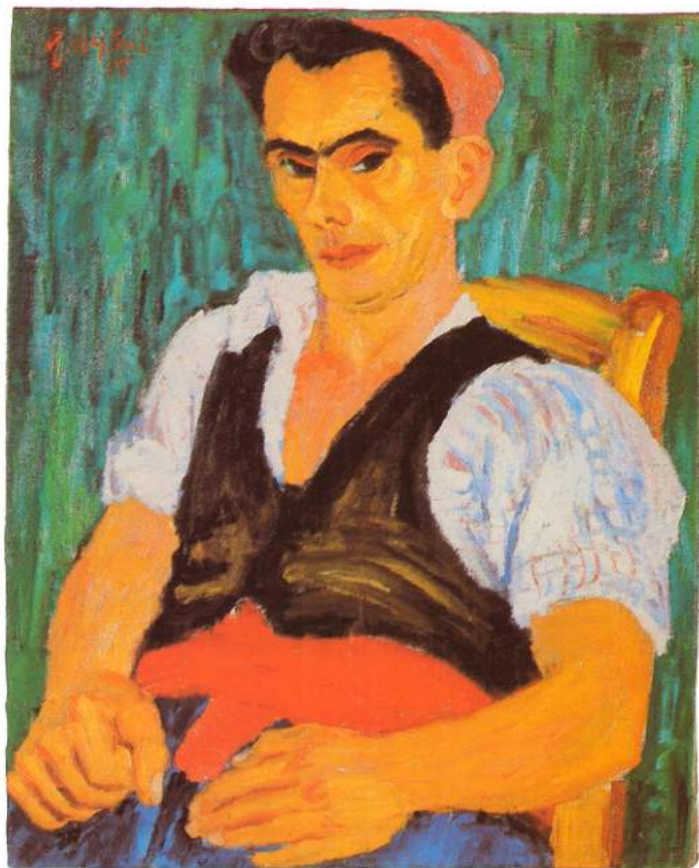
LIT.: J. Tadić, Grada. — V. Đurić, Dubrovačka slikarska škola, Beograd 1963. N. B. B.

RAJČEVIĆ, Gabro, slikar (Dobrota u Boki kotorskoj, 5. VI. 1912 — Dubrovnik, 14. X. 1943). Prvu mu je slikarsku poduku, još kao gimnazijalcu u Dubrovniku, dao K. Strajnić. Njegovim zauzimanjem omogućuje mu I. Meštrović upis na Akademiji u Zagrebu (1930). Poslije treće godine R. napušta studij (klasu V. Becića) i vraća se u Dubrovnik. Slika dubrovačke likove i motive, nastojeći pomiriti znanje stečeno na Akademiji sa svojim prvotnim kolorističkim nagnućem. Omiljeni su mu slikari franc. fovisti, a njegov je živi učitelj P. Dobrović. God. 1935. u fovističkoj maniri naslikao je nekoliko portreta (*Crveni portret*, *Portret mladića*, *Dubrovački fakin*). To su djela slikana čistom bojom, energičnim potezom i pastoznim nanosom, koja do danas nisu izgubila svježinu karakterističnu za nadahnutu likovnu improvizaciju. Poslije 1937. njegov potez gubi na žestini, a boja na intenzivnosti. Posljednju utjehu nalazi u slikanju erotičkih motiva i fantazija (*U haremu*, 1943), ali je u tome predsmrtnome erotizmu više sjete negoli žara. Na paleti (bivšega) kolorista nestaje crvena, zelena i žuta boja; upotrebljava samo plavu i sivu. Za života je izlagao u Beogradu (1937, 1940), Zagrebu (1938), Splitu (1938) i Beču (1938). Posmrtno su mu izložbe priređene u Dubrovniku 1954. i 1973.

LIT.: B. Barbić, Gabro Rajčević (katalog), Dubrovnik 1954. — A. Karaman, Gabro Rajčević 1912–1943 (katalog), Dubrovnik 1973. — G. Quien, Gabro Rajčević, ŽU, 1974, 21. — A. Karaman i L. Aleksić, 100 godina moderne umjetnosti u Dubrovniku (katalog), Dubrovnik 1978. I. Ži.

RAJKOVIĆ, Mirjana, keramičarka (Postojna, 4. VII. 1947). Završila Školu primijenjene umjetnosti u Zagrebu 1966. Radi dekorativne panoe u majolici i keramičku plastiku nefigurativnih oblika. Ritmički usklađuje kompaktne i razvedene dijelove mase, prirodne oblike oživljene bojom i djelovanjem svjetlosti (*Svijećnjak s draperijom*, 1978; *Forma s naborima*, 1980; ciklus *Keramike*, 1986–87). Od 1993. radi ciklus *Jabuke*. — Samostalno izlagala u Grožnjanu, Banjoj Luci, Zaprešiću, Zagrebu, Tolminu, Umagu i Grazu. Sudjelovala na svjetskim trijenalima male keramike u Zagrebu 1984, 1987, 1990. i 1993.

LIT.: M. Baričević, Mirjana Rajković (katalog), Zagreb 1980. — S. Staničić, Mirjana Rajković (katalog), Zagreb 1985. — M. Baričević, Mirjana Rajković (katalog), Zagreb 1987. — E. Fišter, Mirjana Rajković (katalog), Zagreb 1992. R.

G. RAJČEVIĆ, *Dubrovački fakin*. Dubrovnik, Umjetnička galerija

RAJKOVIĆ, Zdravko, slikar (Trebinje, 7. X. 1932). Diplomirao na Akademiji u Zagrebu 1964 (O. Postružnik). Bio je suradnik Majstorske radionice K. Hegeđušića (1965/66). Zagovornik kritičke i angažirane figuracije alegorijskih i nadrealnih ugodaja. Oko 1970. slika prizore automobilske nesreće; u ciklusima *Hommage à Michelangelo*, *Lavež rata* (1976/77) i *Eksodus* (1991–92) zaokupljen je infernalnim vizijama ljudske patnje. U nizu akvarela *Džepovi*, *Maske* i *Zavežljaji* (poslije 1980) gradi egzistencijalne simbole znatne emocionalne snage. — Samostalno izlagao u Grožnjanu, Zagrebu, Dubrovniku, Banjoj Luci, Zaprešiću, Trebinju, Umagu, White Stoneu i Čakovcu. Bavi se grafičkim oblikovanjem.

M. RAJKOVIĆ, *Forma s naborima*, fajansa

Z. RAJKOVIĆ, *Vukovar*

LIT.: V. Maleković, Zdravko Rajković (katalog), Zagreb 1978. — T. Lalin, Zdravko Rajković (katalog), Zagreb 1984. — P. Matvejević, Zdravko Rajković — Akvareli (katalog), Zagreb 1991. — M. Bešlić, Zdravko Rajković (katalog), Zagreb 1992. R.

RAKALJ, selo u J Istri. Kaštel R. koji se spominje 1312. danas je ruševina; sadašnje je selo podignuto podalje na uzvisini iznad Raškoga zaljeva. Jednobrodna je župna crkva skladen primjer skromnije barokne gradnje iz XVIII. st. U crkvi je uzidana kamena kustodija s reljefima dvaju anđela rustičnih gotičkih obilježja; kustodiju je potpisao majstor Dominik 1425. Oltar u crkvi izradio je 1766. K. Medelin prema nacrtu G. Napolachija.

LIT.: D. Klen, Arhivske vijesti o nekim kulturnim spomenicima Barbana i Raklja, Bulletin JAZU, 1964, 3. — V. Ekl, Gotičko kiparstvo u Istri, Zagreb 1982. R.

RAKIĆ, Duško Ante, arhitekt (Šibenik, 6. VI. 1932). Diplomirao 1955. na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu (V. Turina, N. Šegvić). Suradivao 1958—66. s A. Ulrichom na realizaciji nekoliko važnih projekata (Vojna bolnica u Splitu, »Vjesnik« u Zagrebu). God. 1967—91. vodi projektni atelje »Oblik«; od 1992. predaje povijest arhitekture i urbanizma na Akademiji za likovnu umjetnost u Zagrebu. Projektira samostalno poslovne i stambene zgrade, industrijske pogone, škole. Njegova arhitektura polazi od funkcionalnih i racionalnih postavki, ali se postupno individualno profilira, poglavito u djelima u kojima rastvara građevni volumen u složene strukture oživljene pojedinim plastičnim elementima asocijativno-simboličnoga značaja. Važna su mu ostvarenja zgrada »Auto-Hrvatske« (1971) u Zagrebu, Termoelektrana Rijeka I. u Urinju (1978), zgrada »Ina-projekta« (1985) i Press-centar (1987) u Zagrebu, te poslovna zgrada poduzeća »Obnove« (1986) u Osijeku. Osim toga izveo je više industrijskih pogona (Kutina, 1967—70; »J. Kraš« u Zagrebu, 1975; tvornica pitke vode u Petrinji, 1983), dvije osmogodišnje škole (1970. i 1977) i poslovnu zgradu (1978) u Vinkovcima, stambenu zgradu u Novoj Gradiški (1973), Audiološki centar u Zagrebu (1974), vodotoranj u Kistanjima (1991) te niz

D. A. RAKIĆ, zgrada »Auto-Hrvatske« u Zagrebu

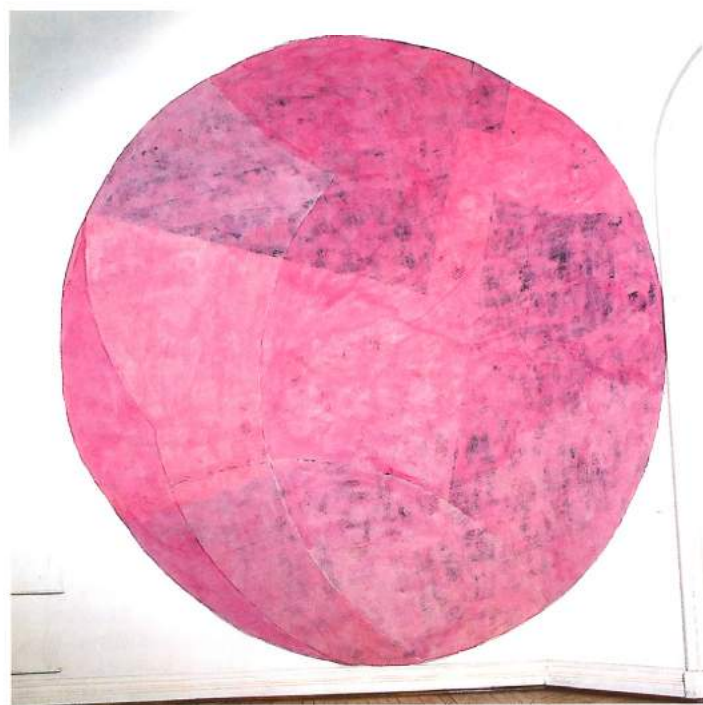

manjih građevina i interijera. Uspješno je sudjelovao na mnogim arhitektonskim natječajima, od kojih su važniji: za tvornicu »M. Badel« u Zagrebu (s M. Vodičkom, I. nagrada), spomen-park u Kragujevcu (sa Š. Vulasom, I. nagrada), stambenu zgradu na Senjaku u Osijeku (s M. Vodičkom, II. nagrada) te za društveni dom u Zagrebu (s M. Vodičkom i B. Magašom, III. nagrada). Izveo je s kiparom Š. Vulasom spomenik žrtvama fašizma u Podhumu na Grobničkome polju (1971). Pisao o arhitektonskoj problematici u dnevnom tisku i stručnim časopisima »Arhitektura«, »Čovjek i prostor«; autor je prikaza *Povijesni razvoj arhitekture tijekom 5000 godina* (1995).

LIT.: I. Maroević, Arhitektura u Hrvatskoj sedamdesetih godina, Arhitektura, 1981, 176—177. — Arhitektura u Hrvatskoj 1945—1985, ibid., 1986, 196—199. Ž. D.

RAKOČI, Dubravka, slikarica (Zagreb, 28. X. 1955). Diplomirala je na Akademiji u Zagrebu (R. Goldoni). Pojavljuje se krajem 70-ih godina u krugu umjetnika nove umjetničke prakse. Radi instalacije u obliku velikih obojenih krugova koje stavlja na zid u raznim kombinacijama (*Veće monokromije*, 1982; *Prema bijeloj monokromiji*, 1984; *Akvarel*, 1992). — Samostalno je izlagala u Zagrebu, Frankfurtu, Londonu, Berlinu, Bonnu, Milanu, Marseilleu, Rovinju, Umagu i Slavonskome Brodu.

LIT.: B. Stipančić, Dubravka Rakoci (katalog), Zagreb 1985. — D. Matičević, Dubravka Rakoci (katalog), Zagreb 1991. — M. Susovski, Dubravka Rakoci (katalog), Slavonski Brod 1994. V. G. Č.

D. RAKOČI, *Crvena*

RAKOTULE, selo J od Motovuna. Grobljanska crkva Sv. Nikole jednobrodna je građevina romaničkoga tipa izdužene četverokutne osnove s upisanom apsidom. Sagradio ju je motovunski ogranak mlet. obitelji Barbo u XIV. st.; u XV. st. produžena je u prednjemu dijelu. Na zidovima starijega dijela nalaze se freske dvojice tal. majstora iz sred. XIV. st. Prvi je slikao u apside (*Maestas Domini*, Sv. Nikola i prikaz nepoznata sveca), a drugi na bočnim zidovima broda (legenda o Sv. Nikoli). U freskama se osjeća odjek Giottovih dostignuća, s izrazitim smislom za prostornost i plastičnu statuarnost lika.

LIT.: Lj. Karaman, O srednjovjekovnoj umjetnosti Istre, HZ, 1949, str. 124—125. — A. Mohorovićić, Problem tipološke klasifikacije objekata srednjovjekovne arhitekture na području Istre i Kvarnera, Ljetopis JAZU, 1957, 62, str. 509. — B. Fučić, Istarske freske, Zagreb 1963. Br. Ma.

RAKOVEC, selo kraj Vrbovca, JI od Zeline. U selu se nekad nalazio utvrđeni grad *Rakonog*. Do 1540. dio je grada bio u posjedu Pučića, potomaka Rakovečkih, a drugi dio su držali Celjski grofovi, J. Vitovec, I. Korvin, I. Karlović i njegov nećak N. Zrinski. God. 1710. komora je prodala posjed B. Patačiću. — Jednobrodna gotička (očuvan gotički dovratnik) barokizirana (1704) župna crkva Sv. Jurja ima svetište sa stupnjevanim potpornjima, zvonik blizu svetišta i trijem. U crkvi su djelomično očuvani barokni oltari i propovjedaonica.

LIT.: Gj. Szabo, SG, str. 100. — L. Dobronić, Po starom Moravču, Zagreb 1979. — J. Buturac, Vrbovec i okolica 1134—1984, Vrbovec 1984. A. Ht.